

Содржина

1. Ако си жеден за крв
2. Болна Утеха
3. Вистино Моја
4. Во стапицата на ноќта
5. Втора Кожа
6. Ги поделивме последните парчиња од крстот
7. Глува Ноќ
8. Да не беа соништата
9. Добро утро
10. Е, Нема Бог
11. Етеме
12. ехото на времето
13. Жив Апостол
14. Живеев под сонцето
15. Завет
16. Јас и Семоќниот
17. Јас немам право да плачам
18. Ќе те задржам во себе без никаков сомнеж
19. Којзнае што мисли Ноќта
20. Коров на Душата
21. Молк
22. Навидум глува ноќ
23. Најдов мисла
24. Налудничав Ден
25. Не ме оставај
26. Не се кријам
27. Негледај на ова победнички
28. Нејсе
29. Непознат ден
30. Несовершенство
31. Ова се тие проколнати години
32. Огнени Ноќи
33. Подајте и вие рака
34. Прашувам со глас трепетлив

- 35.Пупките на Човековиот Род
- 36.Пурпурен Хамлет
- 37.Реквиум
- 38.Суво Кандило
- 39.Сладоста на Животот
- 40.Треперот на Свездата над мене ќе знае

Предговор

Желбата на секој Поет,кога создава е на својот читател да му даде миг спокој во целиот неспокој со кој сме заградени сите.

Навистина,и повторно по неznam кој пат,Чернодримски ни подарува едно мало парче на спокој,кој тој самиот на неколку места го нарекува Непозната Вселена,токму тоа парче спокој повторно е оваа стихозбирка.

Во многу редови,меѓу многу зборови,многумина и досега кажаа,дека протекува премногу црнило,и болка,но сепак и во таа болка има многу вградено чувства,кој ве тераат,и понатаму,кога ќе завршите со една,да продолжите кон другата,следна песна.

На миг насловот е чуден,и малку морничав,ама самиот силен темперамент кој е вграден во зборовите доволно јасно зборува,за најдлабоките општи човекови чувства,стравови,и желби па и копнежи.

Виртоузноста на бирањето на емоциите го прави посебен од другите,начелото склад,овде не постои,токму нескладот на настани ве држи будни и ве носи во сите тие бурни поетски реки,тераќи ве сега вие да се борите,исто како него,кој се борел додека ги создавал.

Сепак,не очајувајте,главата горе..и напред,исто како и Чернодримски,кој еве повторно можеби ја предизвикува Судбината.

Валерија

Ако си жеден за крв

Ако си жеден за крв
 Испиа прво својата
 Потоа стрвисе на туѓата
 За да не останеш збунет
 Во својот грев
 Негледај тогаш во синото небо
 Тој вечен таван
 во кој се вткаени сите човечки соништа

ако си жеден за крв
 не цртај по камените сидови ликови на Светци
 зошто така вретеното на времето
 ќе ти спреди повеќе страв во коските
 аха
 ете тоа е така
 кога си жеден за крв
 тогаш негледаш дека догорува свеќата на Човештината
 и со капките восок
 прави јами, не подобро бездни
 во земјата црна, малку некаде е црвеница
 а на места е ума лигава

подобро воздивни
 и кажиси самиот на себе
 понекогаш сонувам за Офелија
 или беше Цвета
 но сепак како и да е
 призрак е во сето мое секојдневие
 како што се призраци
 и лебедите на водата ладна

не
 најдобро е
 да се налокаш сладок пелин

и малку вино,налик на крв
и да ги рашириш ноздрите
дишеќи од небото,некои соништа
и лази,споро кон разумот
каде не си одмазник
кој рамнодушно лока крв

слушате ли како шуми крвта
возвишено растеќи во нова улога
која утрешнината ви ја спрема
оставете им на волците нека виат
и нека се стрват
по шурките крв кој течат кон нив
створени се за тоа
а вие
вие и вашата душа
сте само исплакана Божја солза
со видливи врвици во себе

простете
можеби малку се изгубив во синилото
но сето ова го слушнав
кога крвта ржеше под кожата.

Болна Утеха

На крајот на сите вселени
Каде што одмараа Еоните
Седеше моето празно срце
Чекаќи да помине Љубовта
И само ронки да остави
Како болна утеха
Ама тишината
Таа проклетница
Која сидови дебела изградила
И кафези подигнала
Само тивко се брануваше
Небаре е најподмолниот потсмев
Седеше
Без страв во себе
Гледаќи ја олујата која беснееше
Некаде во некое
Место
Каде лагата се оплодуваше
Смееќи се кучешки

Вистино Моја

Вистино Моја

Родена во пламенот на Љубовта

Кажими

Зошто сега дамарите на срцето мое ми судат

Толку сурово

Тераќи ме како круна на главата да носам

Венец од ветерони шилци

Вистино моја

Заглавена меѓу искрите на надеж под клепките

Не ми се потсмевај сега

Зошто само ти ми ја познаваш душичкава

Ти ја научи да биде непокорена

Вистино моја

Втисната на мојата дланка

Сега ли писок ќе станиш

Или повторно во некој непознат кожурец ќе се криеш

И така секоја дневна здодевност ќе ми ја крадеш

Да те барам

И пред праг,и под праг.

Вистино Моја

Не сум зачуден што повторно се будиш

И тебе горчливото спокојство те тера

Да трепериш пред бескрајниот плач

Но и те морничави

Кикотот на злото што евего повторно расте

Вистино Моја

Ако бегав Јас од тебе

Небегај сега ти од мене.

Глува Ноќ

Чекаќи ја ноќта глува
 Додека оганот и мразот ме стискаше рамномерно
 Јас го испраќав Светителот од тука
 Сакаќи така повторно да го отворам воведението во проклетијата.

Заличува,дека сум улав од болка
 Но разберете
 Делкам нова врата кон небесата
 Кон таа бесконечна Арена на времето.

Скрбот,таа непознаница на малоумните ме натера
 И Белите коњи родени во виножитото
 Дека е така,утре слушнетого шепотот на дождот
 А потоа,во вашата осама гребете по душата сопствена.

Идолот во моето срце го срушив,етеја
 Таа жена,проклетница,неверница.блудница
 Која оковот на празнината саде го стегаше
 и сладострасни безредија во крвта ми правеше,ја нема сега.

Животот има криља,а јас лазев змиски
 Бараќи го спасот во стари Манастирски записи
 И чудни податоци од разноразни гатачи и чудотворци
 Негледаќи како папукот ми расне од болка.

Не ќе се оженам,таа е сама,со празна душа
 Глаголам,а надвор врти студен ветар на северниот сид
 Кај соседтката Цвета,вие тој проклет пес
 Се прекрстувам,но не си пресудувам

Чекам
 Глува ноќ
 Која ќе ми исцеди две три созли од очите
 Кои ќе ја довикнат далечната молитва за мир во душата.

Втора Кожа

Речениците ми се неувверливи
 И понекогаш смешни
 Ама
 Ама ако ги потпшишам со крв
 Ќе поверувате
 Но и малку ќе ликувате
 Бидејќи
 Не го знаете вистинското значење на горчливоста
 Туѓа
 И сто пати да напишам
 Дека моите прсти
 Се само опачината на потсвеста
 Заробени во чудни облици
 Кои во зорите
 Со петловски поздрави се разделуваат од се ваше непознато

И за ова ќе ви кажам
 Гавранот
 Тој ,од кој се плашите
 Сега се препокрил со паунови перја
 Та етего
 Меѓувас се кочеперчи
 малку загатливо ви се потсмева
 и од вашата скриена тага се слади.

Непознатата иднина,од која се плашите
 На клепките ви виси
 Мислите дека е грозоморница во утрешниот ден
 Која носи црн дожд
 И која бега од работ на сонцето
 Е така е
 Кога сте сенки
 Без своја црква во срцето

Раскажувам

Раскажувам,за се што се случило
И што ќе се случи
Неверувате
И пак не верувате
Па макар и со крв сето ова би го напишал
Ама ако
Судбината ми ја додели
Антеријата на нокта како втора кожа
Ја носам
Усфитуваќи се се со мислите.

Ги поделивме последните парчиња од крстот

Додека недовршеното славје се уште ечи насекаде,се крстам во три точки..Чело..Рамо..и повторно Рамо застануваќи пред Судбината која евеја шишти со змиски глас..кажуваќи..негледај,негледај напред,..зошто ќе видиш дека Господ секогаш ги зема најарните..залипав..можеби е се само Божја воља...па и ова,кое е само искинато сеќавање од тоа што се повлече низ ходникот на времето....

Ги поделивме последните парчиња од крстот
 Помеѓу себе,несакавме да падне во рацете на неверниците
 И застанавме заедно со неизвесноста да гледаме
 Некаде на запад каде лиеа црни дождови
 И севаа старотни грмотевици
 Не се плашевме,зошто и стравот ни го продадоа
 Поповите и владиците,кога на југ одеа
 Оставаќи ни го празниот благослов
 даден од мрсните усни на кои висеа парчиња пилешко месо
 ние,кои останавме повеќе на глутница наликувавме
 отколку на горостасен народ
 немавме пари,слободата да ја платиме,останавме
 земјата да ја чуваме,од која и глувците избегаа
 патриотите,етеги во бочвите со вино се удавија
 да,и шепотот на Ангелите сега неможе бесот да го смири

Во стапицата на ноќта

Ми рече очите ми биле прозорци
 Преку кој го видела мојот шушлав сон
 како со високи пламења реви во ноќта
 потоа
 знам дека сум рекол
 зборуваш со минатото
 каде сум пепел
 и каде мојата исушената крв е црна 'рѓа на животот твој
 сакаш ,но неможиш
 бездната на минатото да ја поминеш
 старата Паганска молитва ме штити
 појака е и од твојот домашен Светец.

Небото е црвено
 И твојот истоштен пес е премален
 Заспијго со твоето кучешко лаење
 Зошто утре
 Е сведен голем
 И почнува векот на твојата пустина
 Ќе се зачудам
 Ако некој се разжали над твојата осаменост

Таму
 Преку водата
 Ќе има еден Балканец повеќе
 Кој својата горчливост ќе ја исплука во соленоста
 Кој со своите светли очи,светлина ќе голта
 Кој своите стврднати усни ќе ги омекни

Не се срти
 Така е запишано
 Поројниците да ме одминат
 А тебе сенката ќе ти се скамени
 Во стапицата на ноќта.

Да не беа соништата

Да не беа соништата
 Којзнае каде ќе стоев на едно место
 Ама евеме
 Патувам кон недостижноста
 Како мечтател
 Кој ја среќава иднината во секој чекор
 Оганот понекогаш ме успорува
 По месото ме печи
 Ме спржалува
 Но кога погледот ќе го вперам, во пламенот
 Се огледувам, небаре во огледало
 И читам во средината
 Јас сум твоето срце
 Другото неможам да го прочитам
 Премногу се ситни буквите
 Премногу пламти оганот

Да не беа соништата
 Можеби сеуште магиските ветришта
 Ќе ме создаваа во иловицата
 Со измамнички сјај

Можеви ви заличувам за распливнат
 Но сончевиот конец не ми дава
 Сеуште да се издолжам до Вечноста

Навистина
 Да небеа соништата
 Ќе останев
 Со копнежот по една капка солза
 Бришеќи ја така сета тага позади мене

Ехото на Времето.

Од едната страна клопчето со тага се отплеткуваше
 Од другата страна сонот се оплодуваше
 И сето тоа во крвта се таложеше
 А ветерот измислуваше триста и едно чудо

Но не се предаваше
 Одеќи десно по стрмнината
 Со лице кое потсетуваше на детски цртеж
 Нацртано во прозирните облачиња
 Којзнае кога.

Ама нејсе
 Птицата копнжлива со едно око седеше на десното рамо
 Едно око, солзиво око
 На левото рамо, проклетијата
 Која не се плашеше ни од светлината, ниту од мракот

И не рече ништо
 Траеќи во суровоста на денот
 Таеќи се во тестото на мракот
 Чекаќи недооформеното зло да се јави
 Токму сега кога разјадената месечина имаше пола глава.

Наоколу празните далечини се наведнуваа
 Читаќи во историјата на човештвото
 За никаквецот, кој донкихотски го мерел својот грев
 Ненаучен на покорност
 Пуштаќи ги своите зборови низ ехото на времето.

Жив Апостол

Ако некогаш запознаете
 Жив Апостол
 Малку дрдолив,и малку проколнат
 Со оловен поглед
 Кој пее чудна песна
 Не се мачете да го разберете
 Тој
 Само ги затнува дупките во времето
 Со своите Благослови
 И понекогаш гледа крв
 Некаде напред,каде нема рани по телото
 А понекогаш
 Танката магла помеѓу умирањето и животот
 Ја брка со босилек и темјан
 Носеќи ја меѓу своите солзи
 Во мракот кој липа постојано

Некој,некогаш
 Му прорекнал голема иднина
 И големо своно на грбот
 Тешко колку судбината
 Напати,се срамеше заради бедата своја
 Напати скришум се насмевнуваше
 И на скитници им кажуваше
 Безбожни приказни

Само облаците над него
 Имале облик
 Та кога ќе ги раширел очите полни со надеж
 Болката на избениот јазик му поминувала

Вие сепак
 Не го гледајте неговиот крај
 Оти знам некако

И на крајот ќе стои оклштен
Со чуден,задоволен израз на лицето
Умираќи
Во сонот зелен
Што му го подарија Богомилките
Да сонот
по кој во дирата го следеја
Црните Лазари.

Живеев под сонцето

Живеев под сонцето
 Како болва, како вошка, како пес, како волк
 Како скитник
 Но секогаш ги носев човековите гревови на себе
 А ете човек не бев никогаш
 Напати, и кога сенка мислев дека сум
 Озарен одев по улиците
 И плачев напати
 Сонуваќи под светлината на ламбата
 Розеви свилени сидови
 И дни без дно
 А дали се каев
 Кога би ви кажал, и вие тогаш ќе раберете
 Дека животот е едно мое бескрајно умирање
 Каде сите искинати реченици
 Во пурпурот се губат

Оваа е дива и трома ноќ
 Ако сакате да замолчам
 Ви само убијтего мојот сон
 И ете
 Веќе сте ја скротиле мојата судбина
 Кога ќе се раздени
 Не гледајте во млечната магла што ќе испарува
 Ќе одам кон голите сртови
 Да се предадам на споулавениот ветар
 Кој ќе ме носи далеку
 Исто како што ја однесе надежда.

Сега простими душо моја
 Што немам веќе бигор да ти дадам
 Ако Љубов никогаш не ти дадов
 А ти, така молчелива
 Чекаше постојано

Исто како што јас чекав барем еден ден
Да бидам Човек.

Ти благодарам Светлино
 Што со мојот прв плач ме обликува
 правеќи
 се што беше ништо
 Ти стори да биди нешто
 Погледнине
 Бев Вчера
 Сега сум денес
 Знам помал брат сум на утрешнината
 Ми ја подаруваш пурпурната зора да ми биде дневна љубовница
 А со заодот мракот го виткаш небаре е кршна блудница
 Обединуваќи не заедно во еден нов Еон
 Ме донесе од Бескрајот каде играш постојано
 Со семето на уживање
 Правејќиме дел од твојата видлива природа

Ете

Го дадов Заветот пред светлината
 Искушуваќи ги така моите уморни стапала
 Пред новата патека
 А ветерот со своето шумолење потврди дека е вистина
 А вие ќе разберете дека мојот збор е измама

Се заветив

Но сепак
 Нешто од вистината ќе сместам во молкот
 И повторно
 ги вперив очите кон небото
 Кажуваќи му него дека сега моите очи се силни
 И ќе го издржат секој сјај на ѕвездите
 Не се колебам
 И не денгубам со сенките на зајдисонце
 Не
 Од сето ова
 Нема да направам крал од себе
 Само ќе живеам смртно
 И ќе се насладувам на се што ќе ми понуди животот

Е ,нема Бог

(потонати во Магла,како верни сенки,се мачиме да клекниме на колена,бидејќи не боли бодежот од Крстот,кој го фрливме кога станавме Безначајни)

И на небото му станаа претешки
 Молитвите кои ги цвакаме пред олтар
 Со глас без ехо
 И не гледаме
 Како под сводот на Ангелите
 Плачат сите неродени души
 И
 И понатаму како далдисани
 Го омеѓуваме рајот со змијарници
 Кои ни се котат во устите
 Ами што чекаме сега
 Да ни никнат уште волчјите катници
 Та се што има крв во себе
 Да го легниме крај бездната на бездомност
 Да ги избришиме сите врвици
 А на нашите чупиња да им кажеме
 Расплетеги косите за клетви да фрлате

Е нема Бог
 Оти ни истинаа очите
 Оти ние е голема устата
 Оти само лапаме лакомо празнотија
 Не не гледа небото
 А вчера на Светците очите им ги копавме
 Бараќи од таму да потечат златни шурки

Е нема Бог
 Оти поминаа осумте плодни милениуми
 А ние

И Распетието го ишкртавме
И житијата ги продадовме
Да сега
Ни воскресот не ќе го видиме.

Се откажавме од себеси,зарем не
Не си ги кубете косите
Оти судбината нема да не чешла повторно

Навистина.ова беше Рисјанска земја
Со детска послушност во очите
Каде и селските Баби ги пееа Небесните Оди

Сега
Под пепелта на самоодрекување
Ќе молчине
Гледаќи во ништо
Со мисли за пролетните шуми.

Нема да ве уверувам дека оваа песна е за за оваа Земја,и нема да ве
уверувам дека со песнава докажувам нечие предавство,само ги истргав
некаде од виугите мислите кои гневно баботеа,за утрешниот ден...ете само
толку.

Етеме

И сонив во таа ноќ
 Црни коњи врзани со железни дизенгии
 На црвенејца беше тоа
 А мракот не ми одговареше
 Додека неспориливите порои рикаа
 И сонив во таа ноќ,како
 Чекав
 Нескаќи новиот сон кој се јави да ме одмине
 Чекав,деновите да се слеат еден во друг
 И да изгнијат во синилото
 Чекав
 Разбранетите ридишта да го соберат својот страв
 Чекав
 Слушаќи го кучешкото збивтање на големата смрт
 Чекав
 Лакомоста со своите разјадени заби да ги сотре сите
 Кои дните само ги купуваа
 Чекав
 За да не речат пак,дека имам пакосни усни
 Заклучуваќи ги во себе сите сии кои беа,
 Завиткани во ларвата на душата

Етеме

Се смејам,нели како виновен без вина
 Над танки прозирни води,и
 Кој е накриво насаден во родот свој
 И кој
 Под избразденото чело му растата триста чудни димензии

Етеме

Скаменет
 Со триста осамени апостоли си повторувам
 Во нејасна празнина,и
 Ви раскажувам весели сонети грмежи
 Кои ги наслушнале моите дамари

Зрел сум однатре
За да ми отчукува смеата и да не ми 'рти веќе пелинот
Со врел здив
На оваа земја,и под ова небо
Со секој час и повторно,и повторно
Влегувам во животот
Преку очите кои излегуваат од Сон

Сега
Не ми го споменувајте името
Зошто мојата казна која се истегна до облаците
Ми легна само миг во грлото
Тераќи ме
Да раскажам за што сонив.

Добро утро

Сега

Би им посакал на сите села

Добро утро

Но коровот во кој се завиткани ќе го голтне лакомо

Тоа мое Добро Утро

Би му Бакнал Рака на младио Поп Андреа

Но премногу му е мрсна од синоќешната слава

А тој

Евего

Уште гирелките на очите му стојат

Проповеда за чистотата која треба да ја правиме

Секој ден

Би му посакал Добро утро на мојот сосед Блажо

Но уште со првиот поглед

Шеснаесет отровни стрели со погледот ми фрли

А што сум јас крив

Што Бабаму Цвета е на гости кај него девет месеци

Но ајде

Остана уште Циганот Самир

Енего крај контејнерот ги собира специјалитетите на Анѓа

Кутрата

Три дни и три ноќи ги правеше за именденот на Ангеле

Сите ги слика,но никој не проба

Добро утро Самир

Ме прегрна онака братски,и замина со три полни кеси специјалитети

Којзнае

Можеби само тој ја знае смислата на животот

И ја цени

Онака како што ја наоѓа

И вам би ви посакал добро утро

Но вие

Вие сте завиткани со триста мистични магли

Меѓу кои течат реки со непозната вода

А јас

Јас сум заморен да пијам сечија вода

Но сепак
Покојниот Дедо Цветко зборуваше
Човечки е на Човек да му посакаш
Добро Утро

Најдов мисла

Најдов мисла
 Која ми ти била како забрадена старица
 Сокриена за да не ја чујат
 А таа ми ти носела
 Грст насмевки
 И една патека неизодена
 Кога пријдов до неа
 Малку зар'жа
 Бидејќи беше жива стуткана
 Не сум семожен, тивко и кажав
 Ни пак истакен од темнина за да бидам зол
 Само сакам
 Една разблажена ноќ
 Каде нема да сркам дождливи сомневања
 Етеја
 Малку се заниша
 И шибна секавичност
 Наслутив
 Кога ми се залепи на градите како топла пареа
 Дека заедно со очите
 Распливната магла ќе ја растера
 И нечујно
 Со чекор на бестелесност
 Заедно ќе газиме по новата врвица

Не ме оставај, Јас сум
Викаше сенката позади мене
Со глас шушкав
Ќе ти погледанм во очите
И кажав
А ти не ги шири ноздрите
И не ги бабри жилите
Само молчи како небово над нас
Ќе погледнам дали сеуште стои каменот во градите Твои

А ти после писни
Како гајдата на Божица
И стисни ја со премрзнатите прсти
Тагата твоја
Залепена на краевите од усните

Бескорисен сум во мраков
Моите шепоти се за светлината

Којзнае што мисли Ноќта

Јас би сакал да напишам
Уште илјада и една песна за тебе
Но болката во мене
Рев
И со регот ми кажува

Кога вечноста ќе Разбере
Зошто Курвите
Така лесно се оставаа зад себе
За миг задоволство
Ете тогаш
Ти напиши илјада и две песни за неа

Јас повторно посакав да напишам
Песна за тебе
Но грмотевицата беше прегласна
Кога небото го распара
И напиша во бескрајот
Пламени зборови

Кога мигот ќе посака
Во себе да го впије треперот од Курвата
И го овековечи како дел од Љубовта
Ете тогаш
Ќе исчезнат сите лажни воздишки.

Којзнае што мисли сега за мене
Ноќта
Која ми ги смрзнува прстите
И светлината ја краде
Криејќи ја во себе
Белината на хартијата.

Јас немам право да плачам

Ми остана само вриежот во крвта
Од кој можеби само Ангелите ќе се стоплат
Ама ,ете
Јас немам право да плачам
Зошто?
Телото е на земјата
Душата е на Бог
А солзите
Чии се
На Очите ли ?
Кој е таму за да си сринат
А и да се сринат
Камен на камен ли ќе паѓа
Или вода во вода
Ги гледам
Плачат Галебите на брегот
Препокриени со антеријата на Месечината
Малку им завидувам
За липтежот
Сакав уште нешто да кажам
Но вкочанети се, премалени се усните
Сеедно
Јас немам право да плачам

Молк

Кога молчиш, ноќта нема крај
 А молкот е гроб за песната
 И тогаш
 Во тој твој молк
 И Голијат е никој и ништо
 А Давид отстрана кипне од бес и гнев
 Бог, може но несака
 Со виулица да ги крене твоите мисли
 За сите мориња пред тебе се отворат
 И да бегаат сверовите фитфиделија
 Може да те праша, но несака
 Зарем се премори
 Ти
 Или твоите прсти, сега само млитаво ја месат темнината
 Молчиш
 Повеќе од Четириесет дни
 А виолината плачи на сокакот за тоа
 Го научи пред пет години кучешкиот јазик
 И зарем се морничавиш од нивните некажани зборови
 Криеќи ја вистинската болка во скрбот собран
 Молчиш
 Или те замолкна клетвата кажана на сребрен крст
 Крај постела на исцибрана блудничка

Молчиш
 Плашеќи се да погледнеш како се раѓа Бакарно утро
 Во кое нема нишки искинати од Судбината
 Оставаќи ги зборовите како мрши пцовисани
 На кој се сладат пијани скитници

Молчиш
 Гледаќи како те плукаат полупијани ќелеши
 Со грешно писмо, измислено од лажни свети калуѓерки

А толку го бараше судбоносниот збор

Пробиваќи се низ лилави сенки
Со јадри капки пот на челото
Пишуваќи се додека не пропееше третиот петел
Копнееќи по сонот кој сеуште стои завиткан на небото.

Молчиш
Молчиш Поету
Спуштаќи ги клепките
За да ги затвориш твоите внатрешни очи
Молчиш
Помаѓајки така на малумниците
Од своите срца да цедат капки отров
И со отровот да пишуваат,и по земјата,и по белината
Молчиш
Поету во гостинската соба
Каде што во тишината капе врелиот восок од свеќата која догорува.

Ќе те задржам во себе

Ќе те задржам во себе без никаков сомнеж
Но во другиот живот каде што јас ќе бидам птица
Со чудна моќ
И уште почуден талент
Ќе пеам песни за сите заборавени лета
За сите твои заминувања, ќе пеам со човечки глас
Ќе се насмевнувам онака наивно
И на другите птици ќе им кажам дека е се во ред со мене
Но ќе плачам со сите тишини
Недаваќи звукот од солзата да ме предаде

Јас и Семоќниот

Јас и Семоќниот запловивме
 Во вечно вечните простори
 Каде свеста само постоеше
 А сето збрано Човечко ѓубре
 Го расфрла насекаде
 Како последен чин
 И ја подаде смртноста на земјата да се слади похотно
 И да воздивнува со сенките лигави
 Така
 Се спасив од целата трагедија
 Којзнае,можеби сето опстојување беше само еден апсурд
 Во кој почетокот беше крај
 Не бев пијан од успехот
 Но одникаде се појави Јаболкото во рака женска
 Од кое се цедеше вкусот на Животот
 Кој полека паѓаше во гралот на судбината
 Сега беше видлива,и чудно насмеана
 Не сум лукав Демон
 Ни пак Ангел милостив
 Најмалку некоја твоја апстракна мисла
 Зборуваше
 А гласот доаѓаше прво од мрачните бездни
 Потоа од светлината сеприсутна
 Наликуваше на течение од музите
 Кои секогаш кај мене го палеа пламенот на инспирацијата
 Ти нудам
 Сега кога излезе од длабочините на битисувањето
 Ти нудам,поторно со едно трепнување на очите
 Да се родиш повторно
 Со натприродно спокојство да зачекориш
 Во играта постојано која се игра
 Помеѓу Животот и Смрта
 А Светската Тага на Човештвото
 Оставија на наивните нека ја фрлаат далеку

Во дупнатиот космос
Рамнодушно ја погледнав
И заминав
Оставаќи самата да одлучи што ќе прави
Со сите мемоари кои останаа расфрлани по земјата
Заминав, носен од мислата која сета светлина ја носеше во себе.

Навидум глува ноќ.

Отвореното небо,евого истура безнадежност
 Коренот на болката го плоди
 Кобна надеж ли ќе се испили од сето ова
 Ова е таа навидум глува ноќ
 Ноќ која пророците ја запишале на папирус

Омразата не попушта
 Усфитените мисли се делат на две
 И каменот сега е во заблуда
 Јад и болка се цеди низ молитва
 Часот на призраците дојде

Во долот
 Безимени тревки и диви грмушки растат
 И молчат
 Ноќта е долга
 Студена со чувство на вечна

Од под црвенејцата достасува ехо
 Крик и кокотење
 Пијанство од лажна слава
 И незнаеш кој е победник,кој е поразен
 Можеби затоа што животот е измамничка игра

Ова се само зборови за отвореното небо
 И за оваа,или онаа ноќ
 Навидум глува ноќ.

Коров на Душата

Некако и денот е изморен,од самиот себеси
 Зошто
 Ги нема Седумте воздишки
 Кои го носеа до длабочините на ноќта
 На половина пат,после пладнето
 Седум кругови се бришеа
 И пред заодот,залутаниот патник го легнуваа
 Ослобудаџи го од теретот над клепките кој висеше

Тивка,наквечерина
 Замислени сенки,без искра во очите
 И малку погрбавен старец,со липтеж на усните
 Тишина
 Меѓу нив
 И на исток,тажен Младоженец кој ја заборавил свадбата
 Меѓу нив
 Ѓаволот
 И ора и копа
 Врзувајќи им го почетокот со крајот
 Во девет мрсни и смрдени чворови

Некаде,под сенката на младата месечина
 Се пораѓаше стара осаменица
 Осеменета од потомок на Адам
 Кој живееше зад планината,каде сонцето не грееше
 Само Калуѓерот беше трезен тука
 Ама малку јадосан
 Што се згугурлиле луѓево во лушпите свои
 Та грст иловица да не сакаат да допрат
 А сонуваат за далечни и туѓи земји

Од сето ова
 И на градот му бабрат очите
 Гледајќи како во мракот

Минатото го оживуваат, умираќи ја иднината
Без да се радуваат во сегашноста.

Огнени Ноќи

Стоев на крајот
 Каде што Човечкото спознание завршуваше
 И непознатото за душите започнуваше
 Стоев
 Гледаќи ги огнените ноќи како пламтат
 Со сета збрана мудрост во нив
 Секако
 Станав љубопитен да ги допрам
 Но капката смртност што остана ме колеба
 И пепелта растурена наоколу
 Мислам дека тоа беа некои претходници љубопитни

Сето ова беше невидливо за разумот
 И за иловицата по која имаше многу врвици
 И за павлаката на очите што натежнала

Но разберете
 Пролеав многу крв додека другите ме плукаа
 Остапив многу сништа на темнината
 Со месечината нацртавме невидлив крст
 И се надраснавме над покорноста вселенска

Малку ќе воздивнам
 Зеленкастата светлина на свездите ме исполнува
 Студот не ме мори
 Ги кревам рацете над главата
 Отфрлуваќи го чудотворниот оклоп на моите верувања
 Тоа бил чекор пред пламенот на ноќта да ме обземе

Не се кријам

Со превртени дланки го дочекав железниот ден
И му шепотев
Твојот таен и таинствен распоред на мигови
Не ќе ме измами
Предоцна е
Веќе се откажав од лажната религија
на подземниот Бог
кој само измислени молитви кажуваше
сега и неговите огнови не ме морничават
и не се веќе неми сказанијата.

Не ќе се кријам
Ако и твоите камшици ме стигнат
Крвта веќе ми е спокојна
Ти подбивајсе
Но знам дека веќе вратите на светот ми се отвараат.

Подајте и вие рака

Беше во почетокот на сета болка мрак
 Мрак потоа и глумотија неподнослива
 И некој,или некоја шепотеше немаш веќе будење
 Знаам го познав гласот
 Без никакви соништа во себе,ни пак облаци над главата
 Ветриштата свиреа околу
 И долго
 Долго разговараше со мене
 Кинеќи ги сите нишки со кој бев врзан со свездите
 Повеќе така,кожата да ми е гробница сува
 Се прпелкав,правеќи пукнатини
 Зрееќи со волчји очи
 Бараќи ја искрата која Дедо во крвта ми ја оставил

И

Бучавата која паѓаше од небесата ме ослободи
 Оставаќи изглоданите карпи да се ронат со јадот залепен
 Копнежот морничав испука пред заодот
 Жената,не тоа беше сенка лелеава замина збифтаќи болно
 Зелените магли испарија

И

Не бев веќе во забелот ладен
 Каде имаше икони без ликови од светци
 Ни пак ме мушкаше веќе црн рог од гнил ѓавол
 Меаната правлива ја снема
 Курвите
 Кои на црн камен седеа,од мене со липтеш се простија

И

Реков и на себеси и на другите

Не сум улав безумни и дрипави скитници да дружам
Немам време лажни пророци да слушам
Нема веќе папукот да го чепкам, на сенки попара да им правам
И во матна светлост да ослепувам

И

Ете
Пепелиштата од грбот ги туркам
И
Со леснотија сега
Јас ви подавам рака
И
Ако навистина ја почитувате Светлината
Подајте и вие рака.

Негледај на ова Победнички

несакаќи
во бескрајниот сон те видов
како ги собираш дните
во цветот овенат
со тој оштар нож
кој и времето го параше ти
зарем сега
сакаш така пепелта да ја воскреснеш
која ни ветриштата несакаат да ја кренат
погледни таму
каде е скаменета секоја патека
во тие празни далечини
нечие утро плашливо гледа
погледни
и солзиво измериго тој пат
низ стиснати клепки
цедеќи го така уморот од очите
потоа
само продолжи
како магла
како горчлива болка
како поделена судбина
без чувство за сето студенило
да се будиш
кинеќи го така платното на младоста
и не гледај на сето ова победнички
зошто сеуште не си ја изминала својата голгота.

Прашувам со глас трепетлив

Прашувам со глас трепетлив
 И со надеж очекувам дека ќе ми одговорите
 Пред да ми ги закопате ноктите во очите
 И нема пак да ми дадете небото да го видам
 Некако знам
 Некои и ќе плиснат грст пцости врз мене
 Но и тоа е подобро
 Отколку да ми ги отворите вратите на вечниот мрак
 До кога лилавите цветови на љубовта, на студено сонце ќе ги греее
 А потоа
 Стуткани како фетус во утроба ќе ги подарувате
 И за тоа златна почест ќе барате
 До кога

До кога
 До пладне на ветер ќе раскинувате
 Со бескрилни клетви кои по земјата лазат како лажните молитви
 А потоа
 Со стусната тупаница ќе клекнете набожно пееќи
 Некои божем Ангелски маршеви
 Од кои срцето и душата се морничави.
 И претчувствува
 Аште дикат време има, само да знаете
 Кога бечвите на дедаси ќе ги облечете
 И со гладни лисици по долишта ќе акате
 Ете тогаш
 Земјата ќе се кикоти на вашите сторени чудоредија
 И ќе се стврдни
 И ќе го прогласи вашиот Бог за смрзнат.

Да
 Прашувам со глас трепетлив
 И со надеж очекувам дека ќе ми одговорите

До кога
Ќе мислите дека сте од Бескрајната Ноќ
Која се ородила со Бескрајниот ден.

Нејсе

Ги слушнав седумте небесни трубачи
 Како се кикотат на земната бедотија
 И човековите глупости
 И ги следев со замаглени очи
 А толку сакав да им кажам за Човекот
 Но сега сум само посрамотен
 И понижен

И седумте Ангели беа собрани во клупче
 Во аголот од Вселената
 Повеќе од тага
 Отколку од восхит
 За Човекот
 Што никогаш не ја разбрал
 Смислата на животот

Свездите
 Беа смрзнати од сето ова
 Исто како мраморните паметници
 Расеани насекаде по црнејцата

Нејсе
 Му реков на бучниот порој
 Кој во крвта рикаше
 Ако и оваа есенска 'рѓа не ги опамети
 Овие неблагодарници
 Зошто за ним наслушнуваш во небесата
 Тие
 И понатаму ќе бидат испотени од блудот
 Ќе се женат,мажат радиреда
 И пак ќе пијат ракија.мислеќи на мртвата љубов
 Која и никогаш не ја доживеале,а ја упокоиле
 И пак ќе бидат одмазници за туѓо зло
 Нејсе
 Земјата пак ќе пука

Кутрата
Под тежината на гревовите
Нејсе
Ти запиши што виде
И величенствено извишисе над гревот
И немо залипај
Без каење.

Пупките на Човековиот Род

Една по друга,се менуваа ноќите,во кој беа патоказите
 Кон сите свезди и сонцето
 Во тие ноќи беа завиткани пупките на Човековиот род
 Не ги разбирав во почетокот
 Но мојот поетски занес,како да беше код кој ги отвараше
 Но малку ми помогнаа и очите со својата благост

Еxxxxxxxx,и неможете да претпоставувате
 Додека не ги допрев,бев Тажен Орфеј
 Кој можеше со сопствената крв и ликот да си го измие од тага
 И секое мигојавјение да го згазам бездушно
 Еxxxxxxxxxxxxxxxx,дозревала иднината во нив
 Та кога ја доживеав стварноста,и преданијата воскреснаа.

Знам,Дедо Здраве,или Поп Цветко напати ме прекоруваа
 И го бркаа заедно Улавиот Петко кој се потсмеваше
 Не е убаво денес,кажуваа,Поет да бидеш
 И да гинеш пред сите неродени столетија
 Султани да те пизмат,душмани да те продаваат
 Лицемери да те исмејуваат,час ти веруваат,час те мразат
 Пред луѓето како стока да те изложуваат
 А ти,со земјата се ородуваш за ним,преданија плетеш
 Светители од Небото симнуваш,и кога е запурничаво
 И кога кисели дождови те мијат,и голтките на двата света ги пиеш
 Паганска песна пееш
 И пред олтар се молиш
 И севезден поетското проклетство те морничави
 Но сепак знаеш дека ги дозна сите вистини за душата
 Но ги таиш,бидејќи светот е повеќе пакосен отколку дарежлив
 Знаеш,поголем си од многумина
 Тоа и Смрта ти го кажува,затоа заедно со неа со пехарот наздравувате
 И навечер спокојни очите ги затвораш
 Кажувајќи си,гревота е да бегам од небото.

Јас ќе замолчам,гледајќи ги пупките со болскот

Вие слушајтеги утре моите близнаци
Штурците и гавраните како ќе пеат со занес.

Реквиум

Започнува мојот Реквиум
 Додека се цеди недосонуваниот живот
 Вие климнете со глава
 Небаре разбравте
 И така комедијата или трагедијата ќе заврши

Безобличното секавање,евого во зениците се гаси
 Низ мене минува писок потанок од свилена нишка
 Се расплинувам Јас,а не тишината
 Од срт на срт на планините
 Миреќи ги така сега веќе папсаните суводолици
 Ако сум глув за татнежите и шепотите
 Легнувам,оставаќи утробата да се клешти
 Само свеста.без чувство за сопствената тежина
 Се снови со брзина на блесок низ виугите
 Би претпоставиле,дека ова е некое ново бегство
 Во некое поинакво и недогледно време
 Не завивајте залудно со лити молитво
 Од кои и небото се морничави
 Безгрешноста не е во ревењето,оф тој ваш притаен страв е нели
 Молкнете,за молкнам како ладен камен на јалова земја
 За сетне
 Да пиштат луњи од далечни и заборавени земји

Се прекрстувам бавно,
 додека на рамото слетува бела гулабица
 Која беше облак во облаците
 Вие залепетего увото на земјата
 За да се згуснат вашите ретки мисли
 Оти вчера нивното шушкање кај блудниците беше смешно

Ете,откинав за вас темно парче од Месечината
 Кое ќе ве натера да се кикотите на сето ова

И така ќе се тешите,дека гревот не е во вас налепен
За мене не се грижете
Требаше претпазливо да сонувам
Сништа со човечки души,а не со сенки лилави.

Треперот на Свездата над мене ќе знае

Очите ми останаа суви
 Додека го гледав Чудотворецот
 Кој небеше од мајка роден
 Туку од јајце се испилил
 Како со последната мисла за себе
 Од далечините зборува

На педа одвоен од земјата

Луѓе
 Напишан е законот на иднината
 Без скрб, со невидливо своно во себе
 До половина видлив
 Со пламени обрачи околу себе
 Во кој се раѓаат сите почести на Љубовта
 Кои се со совршени редови меѓу себе
 На среде
 Пехарот
 Осветлува се околу себе
 И го напојува нежниот цвет на младоста
 Од половина надолу
 Е сето сладострастие
 Каде се бара засолниште од сите зла
 Во кое врие жива смола
 И желанието на очите станува стварност

Тешко ми е
 Сето ова ќе го ставам на пергамент
 Во земјата ќе го закопам
 Нека таа го разбере
 И кога Библиски посници ќе дојдат
 Како сознание им го даде

Тие ќе знаат што да прават со него.

Замене

Не се грижете

Отпадниците од крст

Ќе ме жртвуваат на Јудеци,и многубожци

За тие да речат

Ние сме Чудотворците

Но треперот на свездта над мене ќе знае

Дека не е така

Сладоста на Животот

Тажнава развлеченост на песнава ја измислувам
 За повторно да не зборувам
 За нејзината погана навреда на совеста
 Белким така ќе стивне бесот
 И отвореното небо ќе покаже призрачен белег
 Та коренот на болката
 Ќе го искорни кобниот надеж
 Знам
 Заличувам напати на згрчен Човек
 Кој се брани од свертот во себе разбуден
 Ајде си мрморам,
 Оваа временскава педа што ќе ја сторам
 Омразата ќе ја стори глува,и не ќе го наслушне мигот иден.

Ноќта е долга,нели
 За едни студена и Вечна
 За други ,небото е мало со сите свезди што се редат
 Но се има смисла
 Па и вашето скриено кикотење
 Сепак и овој оклоп на темнината ќе го изнесам до пурпурот
 Без да ги бројам часовите.

Не се плашам,од јалов оган што ме заградува
 Ни пак од здивот на молкот
 Кој евего повторно сака да господари
 Сувиот ветер го донесе со волчји виеш
 Не се плашам
 Ма да сето ова заличува на свечено бладање
 Пред сладоста на животот кој доаѓа.

Суво Кандило.

Седнав на прагот,а знаев дека не е мој
 Во ниедно време,во глува доба
 Со суво кандило во раката
 Прашуваќи го Светителот,кој молчеше долго
 ако се доближам до софрата,каде Ангелите вечераат
 Дали тоа значи дека сум ги надраснал живите
 Кој енеги се прпелкаат како стока
 Во живата кал
 И дали тоа значи дека сум се ослободил од сите тегоби
 Кои ми се налепиле уште кога ја видов светлината

Молчеше
 Додека
 Во таа густа темнина позади мене
 Во осамата
 Сеуште одекнуваа лелеците на другите
 Кои и тие
 Исто како мене
 Мрморееа

Ги поделивме последните парчиња од крстот
 Помеѓу себе,несакавме да падне во рацете на неверниците
 И застанавме заедно со неизвесноста да гледаме
 Некаде на запад каде лиеа црни дождови
 И севаа старотни грмотевици
 Не се плашевме,зошто и стравот ни го продадоа
 Поповите и владиците,кога на југ одеа
 Оставаќи ни го празниот благослов
 даден од мрсните усни на кои висеа парчиња пилешко месо
 ние,кои останавме повеќе на глутница наликувавме
 отколку на горостасен народ
 немавме пари слободата да ја платиме,останавме
 земјата да ја чуваме,од која и глувците избегаа
 патриотите,етеги во бочвите со вино се удавија
 да,и шепотот на Ангелите сега неможе бесот да ни го смири

седнав
а другите
којзнае
можеби клечеа
можеби лежеа
а можеби и тие само немо гледаа во празното небо
кое несакаше ни јадот да го земе.

Пурпурен Хамлет

Беше скитник со испиени очи
 Но сепак,литите алишта му беа претесни
 За срцето кое колкотеше постојано
 За него пишуваа постојано
 Уличните биографи,кои во пауза со вино жедта ја гаснеа
 А кога пишуваа
 Медот од соништата го собираа
 Страни,страни изнапишаа
 За позлатениот бодеш со кој ја параше постојано пурпурноста
 Тие пишуваа
 А тој се извишуваше Величенствено
 И со секое извишување,имаше ново име
 Небеше горделив,и за тоа сите му се смееа
 А кога не се смееа подмолно сиркаа во неговите мигови

Тој патеше при тоа
 Сокриен позади сидините на Манастирот
 И шушкаше во ќошињата
 А кога газеше по калдрмата,игра беше тоа со невидливи пеперутки
 Ех,неговиот номадски неспокој го водеше

Еднаш
 Една стара блудница,додека лазеше кон разумот свој
 Плескаше со дланките силно и песна пееше
 За него,чуден рефрен од некоја стара шансона

Само дивите петли ја знаат тајната негова
 И затоа треперат од возбуда,кога пеат
 Кога молчат,ја чешлаат неговата среќа
 Предеќи ја така неговата замрсена љубовна историја.

Еве повторно.на булеварот расне вревата
 Усните на биографите бавно се одлепуваат
 Пишуваќи со мастилото,црн шепот

Но ова е почеток
На нивните зборови,кои ќе бидат апежи пред полноќ
За скитникот,роден во пурпурот,налик на Хамлет
Кој нема на раката венчаленх прстен.

Рецензија

Судбина, една од најмистичните теми кои го интересирале Човекот, без оглед на својатра професија, верата, или кое филозофско гледање има за Животот.

Таа е унервезална нишка, која ги врзува сите, без оглед колку да веруваме во неа или, без оглед дали постои или не, но сепак, Судбината е таа која не врзува.

Многумина и се плашат од неа, се плашат и да ја предизвукаат, па слепо веруваќи во нејзините засега сеуште непознати за нас закони, или пак правила која таа ги воспоставува во нашето целокупно постоење.

Честопати, Човекот доаѓа во најголемиот судар на две верување кои се длабоко всадени во него, Првото, Слободната Воља дадена од Бога, каде секој сам ги одредува правилата на животот, и Второто, кога верува дека сите настани што се случуваат се веќе однапред предодредени да се случат, и токму тогаш кога ќе се судрат тие две верувања во една личност, се доаѓа до најразорното... дека е само Кукла на Судбината.

Да се спротиставиме на совршениот образец на вишата воља, е бегане од самиот себе, спротиставување на сите стекнати верување, и рушење на сите воспоставени правила.

Ако знаеме што се случило, ако гледаме и чиствуваме што се случува, тогаш зошто да се спротиставуваме на настаните кои треба да се случат, да ја оставиме Судбината да си ја работи својата работа, а ние да бидеме доволно свесни за секој миг што ни го подарува, но и да разбереме дека сепак можеме да ја промениме, со добри дела, ... којзнае можеби ќе немаме друга прилика за ова што сега го правиме, другпат да го направиме.

Само ова би можела да го кажам за оваа Стихозбирка... премногу добро сработена лекција која му ја дала Судбината на Чернодримски.

Дарко Трајкоски

Кратка Биографија

Сјајот на свездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонији кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и

Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината.50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-
8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по Соништата.

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Дарко Трајкоски

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски-Кукла на Судбината

Скопје 2016 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Кукла на Судбината 2016 година 64 страни

ISBN-10 608-4778-37-2

ISBN-13 978-608-4778-37-0

EAN 9786084778370